

Zörgetek

Énekek: 227: 1; 2-5; 226: 1-3; 230: 1-5.

Bibliailvasás: „Amikor imádkoztok, ne legyetek olyanok, mint a képmutatók, akik szeretnek a zsinagógákban és az utcasarkokon megállva imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony, mondom néktek: megkapták jutalmukat. ⁶Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyádhoz titokban; Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megfizet neked.”⁷ „Amikor pedig imádkoztok, ne szaporítsátok a szót, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy bőbeszédűségükért hallgattatnak meg. ⁸Ne legyetek tehát hozzájuk hasonlók, mert tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek tőle.”⁹ Mt. 6: 5-9.

Kérjete és adatik nektek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitják nektek. Mert aki kér, mind kap; és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitják. Avagy ki az az ember közületek, aki, ha az ő fia kenyeret kér tőle, követ ad neki? És ha halat kér, vajon kígyót ad-e neki? Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok jókat azoknak, akik kérnek tőle? Amit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal; mert ez a törvény és a próféták. Máté 7:7-12.

Alapige: „Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok és ő énvelem” (Jel 3, 20).

Kereszttyenségünk és tanítvány voltunk egyik tartópillére az imádság. Nem kérdezem meg, hogy mennyi időt és energiát fordítunk aktív imádkozással, mert nem az acélom, hogy bárkit elkedvetlenítsek, sőt inkább az a célom, hogy igaz imádkozásra bátorítsak mindenkit.

Rupert Spiro¹ szerint a meditáció egy egyetemes „igen”-t mondás mindenre, vagy más szóval a tudat természetes állapota. Ahogy a tér „igen”-t „mond” mindenre, ami megjelenik benne, megkülönböztetés nélkül nyitott minden benne megjelenő jelenségre, hasonlóképpen a tudat is, minden élményre nyitott és befogadó, azaz „igen”-t mond.

Meggyőződése, hogy Rupert Spiro megállapításai kevésbé igazak a meditációra vonatkoztatva, de sokkalta inkább igazak az imádságra alkalmazva. A meditációnak nem része az imádság, de az imádságnak része a meditáció.

Kamarás István szerint „az imában teljes, több dimenziós emberségünk aktivizálódik, tudatunk ugyanúgy, mint lelkünk legmélye, mint ahogyan tudatosnak megélt döntéseink nagyobb része is tudattalanunk kincsestárából merít, választ (...).”²

Az imádság tehát több dimenziós emberi lényünk szíve. Többdimenziós alatt értem azon kettős állapotunkat is, amelyben egyszerre vagyunk még a régi, első Ádám természete szerinti emberek, de ugyanakkor már a második Ádám, azaz Krisztus természete szerinti új

¹ <https://www.youtube.com/watch?v=5eQBUTnH7xw>

² A 2017. 06. 19. 13:33 keltezett levelemre levélválasz 2017.június 20. 8 óra 14 perc.
<https://mail.google.com/mail/u/0/#search/kamarasi%40chello.hu/15cc020cd6425dd1>

teremtényei is az Istennek. Az imádság tehát valamiképpen egybetartja ezt az egymásnak ellenmondásosan egymásnak feszülő kettős állapotunkat, ó-ember és új-ember voltunkat, jelenlegi és eljövendő állapotunkat, testünket, lelkünket és szellemünket, látható és rejtett emberségünket, tudatunkat és tudatalattinkat, egy szóval mindent.

Az imént vázolt egységünk Krisztusban áll fenn, Ő benne és Ő általa létezik. Istennek és mennyei Atyáknak tetsző imádkozásunk viszont a Krisztus váltsága által megújult lényünkben székel és fejti ki hatását többdimenziós voltunkra. Isten előtt utált istentiszteletünknek és imádkozásunknak gyökere viszont ó-emberünkben székel, ezért mondja Jézus, hogy mikor imádkozunk ne legyünk olyanok, mint a képmutatók, akik szeretnek a zsinagógákban és az utcasarkokon megállva imádkozni, hogy lássák őket az emberek.³ Itt jegyzem meg, hogy Izmael agresszív fiai is pontosan ezt teszik, amikor a könyvükben előírt órában Mekka felé fordulva az utcán látványosan gyakorolják igaz iszlámságukat, azaz imádkoznak.

Jézus szavai szerint nekünk nem így lesz szüntelenül imádkozó életünk, nem így jutunk egy olyan állapotban, amelyben szüntelenül imádkozunk, hanem a váltság által helyzetetünk bele abba az állapotba. Isten megváltott gyermekeiképpen mondunk „igen”-t szívvel és szájjal, szavak nélkül és szavainkkal, valamint a tetteinkkel az egyetemes Krisztusnak, kinek adatott minden hatalom mennyen és földön, ugyanakkor ez a magatartásforma, létállapot a lehatározottabb „nem” gyakorlása is a gonosszal, és minden utálatos istentisztelettel szemben. Vitathatatlan, hogy eme létezésünkben a Krisztus szerinti tudatosságunknak döntő szerep jutott. A váltság eredményeképpen megújult elménknek, ha úgy tetszik megújult tudatunknak, krisztusi tudatosságunknak a Szentlélekkel összefonódva történő imádkozásunk a természetes állapota!

Krisztusi tudatosságunk szempontjából tanítvány és istengyermeki voltunk e világon nem egyéb, mint egy óriási összehangoló folyamat, melynek van egy jelentős kognitív területe is. Isten hittel megértett és befogadott igazságával⁴ kell összehangolnunk a reánk zúduló gondolataink és élményeink özönét. Pál megragadó egyszerűséggel ezt így fogalmazta meg:

„Mert noha testben élünk, de nem test szerint vitézkedünk. Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Istennek, erősségek lerontására; Lerontván okoskodásokat⁵ és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és **foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak.**” 2Kor 10:3-5.

Minden gondolatunk foglyul ejtése tehát egyfajta meditatív imádság is, megújult elménk olyan kognitív tevékenysége is, amelyben teljesen nyitottak vagyunk Krisztus felé, úgyhogy bármilyen élmény is terhelődne ránk, azt önmagunkkal együtt azonnal a mindenható Krisztus élő és mindennél valóságosabb személye elé visszük.

Az imádságot már ősidők óta a *lélek lélegzetvétel*élek nevezik. Kitűnő hasonlat! A levegő, amelyre testünknek szüksége van, minden oldalról körülvesz minket és igyekszik belénk hatolni. Ismert dolog, hogy a légzést nehezebb visszatartani, mint lélegzeni. Csak nyitva kell

³ Mt 6, 5.

⁴ „Mert nem szégyellem a Krisztus evangéliumát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére, zsidónak először meg görögnek. Mert az Istennek igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe, miképpen meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él.” Róm 1:16-17.

⁵ Hanem lásd, ezt találtam, hogy az Isten teremtette az embert igaznak; ők pedig kerestek sok **kigondolást**. Préd 7:29

tartani légzőszervünket s a levegő máris tüdőkbe hatol és teljesíti testet éltető feladatát. Az a levegő, amelyre lelkünknek, vagy belső, rejtett lelki emberünknek szüksége van, szintén körülvesz minket; mindenkor és minden felől. Isten a Krisztusban a maga sokféle és tökéletesen elegendő kegyelmével egészen körülvesz bennünket. Csak arra van szükség, hogy megnyissuk szívünket, azaz benső lényünket. Az imádság tehát nem más, mint az Istenben elrejtett krisztusi életünk tüdeje.

Az egész Szentírásban nincs még egy Ige, amelyik tisztább fényt vetne az imádságra, mint ez: „Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az éri szómat és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok és ő énvelem” (Jel 3, 20).

Fenti Ige elsősorban arra tanít, hogy nem mi vagyunk a kezdeményezők, azaz nem a mi imádságunk, zörgetésünk indítja meg Jézust, hanem Jézus az, aki minket imádkozásra bír. *Ő zörget! Ha csöng a telefonod két dolgot tehetsz: fogadod a hívást, vagy várakoztatod, kikapcsolod. Így vagyunk Krisztus Urunk zörgetéseivel is.*

Imádságunk, az hogy már imádkozunk, mindig annak az eredménye, hogy Jézus zörget nálunk és mi válaszolunk.

Az Énekek Éneke 5. részében olvasunk az Úrnak egy ilyen zörgetéséről, amely így szól:

Én elaludtam, de lelkemben vigyázok vala, [és íme] az én szerelmesemnek szava, aki zörget, [mondván]:

- Nyisd meg nekem, én húgom, én mátkám,; én galambom, én tökéletesem;; mert az én fejem megrakodott harmattal,; az én hajam az éjszakának harmatjával! [Felelék én]:
- Levettem ruhámat, hogy-hogy öltözhetném fel? Megmostam lábaimat, mimódon keverném azokat [a porba]?

Az én szerelmesem kezét benyújtá az [ajtónak] hasadékan,; és az én belső részeim megindulának ő rajta. Felkelék én, hogy az én szerelmesemnek megnyissam,; és az én kezeimről mirha csepeg vala,; és az én ujjaimról folyó mirha; a závár kilincseire. Megnyitám az én szerelmesemnek; de az én szerelmesem elfordult, elment; az én lelkem megindult az ő beszédén; keresém őt, de nem találám⁶, kiáltám Őt, de nem felele nekem!” Én 5:2-6.

Jézus Krisztus kitartóan zörget! Felismerjük-e féltő szerető Urunk zörgetéseit? Ezer szükségünkön keresztül, ezerféleképpen zörget ajtónkon az Úr. Felismered-e Őt? Amúgy pedig miért zörget?

Erre az Írás ezt mondja:

- „Én az engem szeretőket szeretem, és akik engem szorgalmasan keresnek, megtalálják.” Péld 8:17
- „És kerestek engem és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem.” Jer 29:13.
- „Megkeresni hagytam magamat azoktól, akik nem is érdeklődtek; megtaláltattam magamat azokkal, akik nem is kerestek. Ezt mondtam: Ímhol vagyok, ímhol vagyok, a népnek, amely nem nevemről neveztetett.” Ézs 65:1.
- „Mielőtt kiáltanának, én Felelek, ők még beszélnek és én már meghallgattam” (Ézs. 65, 24).

⁶ Kerestek majd engem, és nem találtok meg, (...).Ján 7:34; Micsoda beszéd ez, amelyet monda: Kerestek majd engem, és nem találtok meg:(...)?” Ján 7:36.

Ez új fényt vet arra a kérdésre, hogy miért Zörget Krisztus? Ézsaiás erre így válaszol:

- „Kitártam kezemet naphosszat (pirkadattól a sötét éjszakáig) a lázadó nép felé, amely nem a jó úton jár, hanem saját gondolatai után. ³Ez a nép csak bosszant engem, dacol velem szüntelen. Kertekben mutatnak be áldozatot, téglaoaltárokon tömjéneznak. ⁴Sírkamrákban üldögélnek, kriptákban töltik az éjszakát, disznóhúst esznek, és undok moslék van edényükben. ⁵Azt mondják: Maradj távol, ne közelíts hozzám, mert én szent vagyok! Olyanok ezek, mintha egész nap égő tűz füstje csavarná orromat. ⁶Föl van ez írva nálam. Nem hallgatok (...)!” Ézsaiás 65: 2-6.

Krisztus azért zörget, mert minden bajunkra az egyetlen jó megoldás egyedül az Ő kezében van! Ne felejtjük el, hogy a Biblia utolsó könyvében szól hozzánk így az Úr, amikor népét nehéz próbák közt vezeti az üdvösségre!

Valóban, még mielőtt szólánánk, Ő a zörgetésével már arra az ajándékra tereli a figyelmünket, melyet kezdettől fogva nekünk szánt. „Nem-hallgatásával”, erőteljes és kitartó zörgetésével tehát arra akar indítani, hogy az imádság által legyünk készek elfogadni azt az ajándékot, amelyet nekünk szabadító szeretetével elkészített és adni kíván. És mit teszünk mi? Jelképesen szólva visszatartjuk a lélegzetünket, nem engedjük működni a tüdönket, kirekesztjük magunkból az életet adó ajándékot, Jézusra zárjuk az ajtót.

Most gondoljon ki-ki a saját életére és tegye fel a kérdést magának:

A jelen pillanatban mi az a „jó”, ami elszakít engem és távol tart a legfőbb „Jó”-tól? És mi az én legfőbb szükségem, bajom, nyomorúságom, problémám, főlem tornyosult feladatom, gúnyolódva fenyegető Góliátként előttem álló rettegéssel eltöltő akadályom? Nevezzem meg, mondjam ki a nevét és lássam meg, hogy a Krisztus kezében van már vágyva vágyott boldogságom és mindaz, amitől rettegek, sőt, Ő most, mint hajdanán egy gróf, vagy báró a sétabotjával, a Jó Pásztor Jézus is megkopogtatja a kezében lévő bajaim és ajándékai vigasztaló pásztorbotjával⁷ az ajtómat. A bot nemcsak csípős vessző, de bizony az Isten teljes vigasztalása is!

Mit is mondtunk az imádkozásról, mint lélegzésről? Az imádság a *lélek lélegzetvétele*. A levegő, amelyre testünknek szüksége van, minden oldalról körülvesz bennünket és igyekszik belénk hatolni. Ahogy a levegő a testünk lételeme, olyan a lelkünknek a zörgető Krisztus. És ahogyan az életünkhöz szükséges levegő körülvesz, éppen úgy, vagy még sokkal inkább maga Krisztus vesz körül, hiszen benne élünk, mozgunk és vagyunk, amit meg van írva!⁸

Isten a Krisztusban a maga sokféle és tökéletesen elegendő kegyelmével tehát egészen körülvesz bennünket. Csak arra van szükség, hogy megnyissuk szívünket és befogadjuk Krisztust mindazzal, ami már a kezében van!

Halld hát a Jézus szavát! Ő ezt mondja:

- „Ha valaki megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz.”

Ügyelj gondosan minden szóra; nem a mi imádságunk *vonja* Jézust a szívünkbe. Nem is ez *indítja* Őt arra, hogy belépjen hozzánk.

⁷ Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy; *a te vessződ és botod*, azok vigasztalnak engem. Zsolt 23:4.

⁸ Mert ő benne élünk, mozgunk és vagyunk; miképpen a költőitek közül is mondták némelyek: Mert az ő nemzetsége is vagyunk. Apcs 17:28.

Ő csak *nyitott ajtót* keres — különben már régen az a kívánsága, hogy betérjen hozzánk. Mindenhová betér, ahol szívesen hívják és fogadják, ahol nem tagadják meg a bebocsátást. Amilyen csendes hatol belénk lélegzéskor a levegő és végzi rendes munkáját a tüdőnkben, éppen ilyen csendes lép szívünkbe Jézus és végzi ott áldott szolgálatát, ha hívjuk Őt!

Ő ezt így fejezi ki: „*Vele vacsorálok.*”

A Biblia nyelvén a közös étkezés az együttlét legmeghittebb s legünnepélyesebb formája. Ez új fényt vet az imádság lényegére: Isten az imádságot jelölte ki, mint a legmeghittebb és legünnepélyesebb együttlétet Isten és az ember között. Íme, milyen kegyelmes dolog az imádság!

Az imádság nem más, mint hogy Jézust befogadjuk nyomorúságainkba és örömeinkbe. Ez azt jelenti, engedjük, hogy Jézus éljen hatalmával és teljhatalommal rendelkezzen nehézségeinken és osztozzon örömeinkben. Imádkozni azt jelenti, hogy alkalmat adunk Jézusnak, hogy megdicsőítse az Atya Isten nevét a mi szükségünkben!

Mit gondolsz, akarja-e az Isten ezt, vagy nem?

Testvérem, semmit nem akar jobban az Isten, minthogy téged megáldjon, még hozzá oly módon, hogy az Ő szent nevére örök dicsőség szálljon. Hiszed-e ezt? Akkor cselekedj e szerint a hited szerint! Hinned kell, hogy kedves vagy Isten előtt és hogy Ő meghallgat!

A szívedből oltárra öntött olajként kimondott imádságod eredményét bíz teljesen Istenre! Legyen meg a te akaratod! Tudd, hogy Atyád meghallgatott, kérésed ezért nem a saját erődön múlik már, hanem minden a Mindenhatón áll és bukik. Sem erős akaratod, sem heves érzelmeid, sem imatárgyaidnak világos és jó átgondolása nem feltétele az imameghallgatásnak. Még az Istennek hálás voltod sem befolyásolja már mennyei Atyádra bízott kérésedet. Ha visszavonhatatlanul reá helyezted terhedet, akkor azt Ő hordozza! Az imádság eredménye egyedül kegyelmétől, bölcsességétől, mindenhatóságától, igazságától és nagyobb dicsőségétől függ.

Az imádkozás nem más, mint Jézust beengedni, hogy szükségünkhez közeledhessen és engedni, hogy legyőzze azokat. Az imádság azt jelenti, hogy behívod Jézust, hogy örömet Krisztus sokszorozza meg és az Isten is osztozzon benne. Mindezt pedig, azaz hogy behívd Krisztust az életedbe, te is meg tudod tenni! Milyen kegyelem! Ámen.